Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 5. *Den 1. December 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale

af Præsident Brigham Young, i Tabernaklet den 3die Juni 1855.

(Af Deseret News d. 20. Juni 1855.)

(Fortsat fra Pag 57).

Hvad har vi, som i Virkeligheden er vort Eget, til at hellige? Aldeles Intet! Hvad er vor Pligt? Det er vor Pligt at benytte til vor Fuldkommengjørelse enhver Velsignelse, Herren giver os. Dersom han giver os Jordegods, forbedre det; hvis han giver os Rettighed til at bygge Huse, benyt den; om han giver os Hustruer og Børn, bør vi bestræbe os for at lære dem Herrens Veie, og ophøie dem over Menneskeslægtens formørkede, udartede og sunkne Tilstand osv.; dersom han giver os Rettighed til at forsamles tilsammen, lader os hellige os. Ved sin vise Styrelse har han kaldet de Sidste-Dages-Hellige ud fra Verden, har samlet dem ud fra andre Nationer og givet dem et Sted paa Jorden. Er dette en Velsignelse? Ja een af de største Folket kan nyde, at vorde fri fra de Ugudeliges Ugudelighed, fra Verdens Elendighed og Larm. Ved denne Velsignelse kan vi vise vor Fader i Himmelen, at vi er troe Forvaltere; og hvad mere er, det er en Velsignelse at have den Forrettighed at levere ham tilbage, det som han har sat os i Besiddelse af, og ikke sige at det er vort eget, indtil han vil sige det fra Himlene. Det er altsaa klart, at hvad jeg synes at have, eier jeg i Virkeligheden ikke, og jeg vil levere det tilbage til Herren, naar han fordrer det; det tilhører ham, og det er hans hele Tiden. Jeg hverken eier eller nogensinde eiede det. Han har opfordret Folket til at hellige deres Eiendom for at see, om de kunde forstaae saa simpel en Ting, som denne. Naar de bøier sig ned for at tilbede Herren, anerkjender de at Jorden er hans og Qvæget paa de tusinde Høie; og fortæller Herren, at der er intet Offer, de jo er villig til at gjøre for Jesu Christi Religions Skyld. Folket raabte dette bestandigen iblandt Menighederne, da Mormons Bog kom frem, og Herren talte med Joseph og aabenbarede Helligelses Loven for at see, om de var villige til at gjøre, som de sagde i deres Bønner. I deres ugentlige For-

samlinger havde de sagt, hvorledes Herren havde velsignet dem og tilgivet deres Synder, hvilke herlige Syner de havde havt, og erklærede, at Herren var tilstede, og at Engle havde besøgt dem, og at de fölte saa godt, at de vilde give Alt for Christi Skyld. Da sagde Herren til Joseph: „See om de vil give deres Almisser til mig.“ Hvad blev Udfaldet? De vilde ikke gjøre det, endskjøndt det var een af de tydeligste Ting i Verden. Ingen Aabenbaring, som nogensinde er given, er mere let at forstaae end den om Helligelses Loven, som de Christne havde anerkjendt alle deres Dage, og vi er Alle Christne af Fødsel, og Alle troede, at vi eiede ingen Ting, men at Alt tilhørte Giveren af alt Godt. Vi troer paa Gud, Faderen, og paa hans Søn Jesus Christus, Verdens Frelser, og vi troer, at han var virkeligen beskikket til at besidde Jorden og regjere med sit Folk paa Jorden; at Alt er hans, og vil stedse være det. Dog, naar Herren talte til Joseph, og underviste ham om at raade Folket til at hellige deres Besiddelser, og skjøde dem til Kirken med en Kontrakt, som ikke kan brydes, vilde Folket lytte dertil? Nei! men de begyndte at udfinde, at de havde taget Feil, og havde ikkun anerkjendt med deres Mund, at Tingene, som de besad, var Herrens. Naar de Sidste Dages Hellige opstaaer for at tale, eller bære Vidnesbyrd i deres Forsamlinger, fortæller de os, at Herren eier Jorden og er dens Skaber, og jeg har undertiden tænkt, at vi kunde udsøge en Klasse, som vilde anerkjende dette Princip baade ude og hjemme. Ikke liig en Mand, som talte til mig sidste Sommer, da jeg kjørte i min Vogn; han rystede min Haand, og tog et fast Greb i Vognen med hans anden Haand og sagde: „Broder Brigham, hvorledes staaer det til? Jeg er i Begreb med at hellige al min Eiendom, kunde De kjøbe en Avlsgaard til mig?“ Jeg fik min Haand ud af hans og den anden bort fra Hjulet, og han gik ravende af Drukkenskab, og jeg sagde ham, at jeg ikke ønskede at have noget at gjøre med saadanne Mænd.

En Anden siger: „Broder Brigham; jeg ønsker at hellige Alt hvad jeg har, men De maa bygge mig et Huus derfor, eller skaffe mig mit Brændsel.“ Denne Klasse vil anerkjende, at Alt er Herrens baade udenfor og inden Døre. Jeg ønsker at see Folket erkjende Helligelsesprincipet i deres Gjerninger saavel som i deres Bønner. Ønsker jeg for mit personlige Vedkommende at see Folket skjøde Alt hvad de har til Kirken? Det vedkommer mig ikke personligen; jeg vilde ikke give Asken af et Halmstraa for et personligt Skjøde paa Alt, hvad de Sidste-Dages Hellige besidder. Dog prøver de paa at erkjende, at Alt er Herrens og vil sige: „Lad Broder Brigham komme og faae hvad han ønsker, men jeg troer ikke paa at give op denne Eiendom, den er min og jeg kunde ønske at sælge Dette eller Hiint.“ Jeg ønsker ikke en eneste Kobberhvid fra Eder, men Herren vilde blive glad ved at see Folket praktisere ude, hvad de hykkelsk bekjender hjemme. De siger, at de er Herrens, og naar deres Børn eller Hustruer, Fædre, Mødre eller Mænd blive syge, o! hvor ydmyge de da er, og de vil sende Bud efter de Ældste for at bede for dem, og de erkjender, at Alt er Herrens, og siger: „Vi giver os selv og Alt hvad vi har til Dig.“

Herren helbreder dem ved sin Magt formedelst hans Huses hellige Handlinger, men vil de hellige? Nei! De siger: „Det er mit, og jeg vil have det selv.“ Der er Liggendefæet og Hjertet er hos det, og hvad vil Enden vorde derpaa? Det, som de synes at have, vil vorde givet til dem, som er trofaste, og de vil aldeles Intet faae. De vil ikke faae en Arvedeel paa Jorden, og kan ikke blive kronede som Konger og Regenter i Guds Rige; men om de overhovedet blive frelste, vil det vorde som Tjenere til at slide for dem, som er trofaste, og som udenfor lever efter deres Religion, hvilken de siger at de har i deres Hjerter. Dersom Folket kjendte sig selv, dersom de forstod deres egne Følelser og Slutninger, og Aanderne, som indvirker paa dem, og af hvilken Aand de er, vilde der ikke behøves at tales saaledes til dem.

Naar Aabenbaringen, som jeg har læst, blev given i 1838, var jeg nærværende og erindrer Brødrenes Følelser. Flere Aabenbaringer gaves den samme Dag. Brødrene ønskede, at jeg skulde gaae ud iblandt Menighederne og udfinde hvad overflødig Eiendom Folket havde, for dermed at befordre Bygningen af Templet, som vi var i Færd med at begynde i Far West. Jeg gik følgelig fra Sted til Sted. Førend jeg tog afsted, spurgte jeg Broder Joseph: „Hvem skal blive Dommer over hvad der er overflødig Eiendom?“ „Lad dem være Dommere selv,“ sagde han, „thi jeg bryder mig ikke om, enten de giver en eneste Hvid eller ikke. Forsaavidt mig angaaer, jeg ønsker ikke Noget af det de har.“

Da svarede jeg: Jeg vil gaae og spørge dem om deres overflødige Eiendom; og jeg gjorde saaledes. Jeg fandt at Folket sagde, at de var villige til at gjøre omtrent som de var raadede, men naar man spurgte dem angaaende deres overflødige Eiendom, pleiede de Fleste af dem, som eiede Marker og Qvæg, at sige: „Jeg har saa mange hundrede Akers Land, og jeg har saa mange Drenge, og jeg önsker, at hver af dem skal have firsindstyve Akers, derfor er ikke dette overflødig Eiendom.“ Atter: „Jeg har saa mange Pigebørn, og jeg troer ikke at jeg bliver istand til at give dem mere end fyrretyve Akres hver.“ „Godt og vel, De har endnu to eller tre hundrede Akres igjen.“ „Ja, men jeg har en Svoger i Vente, og han afhænger af mig for sit Udkomme; min Kones Fætter er ogsaa i Vente, han er fattig, og jeg maa forsyne ham med en Avlsgaard, naar han ankommer hid.“ Jeg pleiede da at begive mig til den næste, og det traf sig, at han havde meer Jordegods og Qvæg, end han med Fordeel kunde gjøre Brug af. Det er latterligt, men ikke desmindre sandt, at Folk faldt paa at fortælle mig, at de var unge og Nybegyndere i Verden, og pleiede at sige: „Vi har ingen Børn, men vore Udsigter dertil er gode, og vi tænker, at vi skal faae en Familie af Børn, og som vi ønsker at give dem firsindstyve Akres Land hver, saa har vi ingen overflødig Eiendom.“ Hvor mange Stykker Qvæg har De? „Saa og saa mange.“ Hvor mange Heste osv.? „Saa og saa mange, men som jeg skal anvende alle disse, saa har jeg Brug for alt hvad jeg har.“

Nogle var tilbøielige til at gjøre Ret med deres Overskuds Eiendom, og eengang imellem kunde I finde en Mand, som havde en

Ko, hvilken han betragtede som undværlig Eiendom, men sædvanligen var hun af den Slags, som pleiede at spænde en Mands Hat af, eller hans Øine ud; eller ogsaa havde Ulvene afædt hendes Tænder. I kunde eengang imellem finde en Mand, som havde en Hest, hvilken han betragtede som overflødig; men som tillige havde Udvæxter paa Ankelkoderne, var sprængt, havde Spat i Benene, aabne Saar paa den ene Ende af Halsen og en Fistel paa den anden og begge Knæer opsprungne.

Dette er Beskrivelsen paa undværlig Eiendom, som Nogle vilde offre til Herren. Saadanne har Følelserne været hos mange Mennesker. De pleiede at komme til mig og sige: „Broder Brigham, jeg ønsker at betale min Tiende; behag at komme udenfor her, jeg ønsker at vise Dem en Hest, jeg har faaet. Jeg ønsker at reise en halvtresindstyve Dollars paa denne Hest, og Resten er jeg villig at give ind som Tiende. Dersom De vil betale mig tyve Dollars i Penge, ti i Varer, og saa meget paa en en anden Mands Tiende, og saa meget paa min egen, saa skal De have Hesten for firsindstyve Dollars; naar jeg kunde faae en ligesaa god for fyrretyve; jeg gjør ikke saadanne Handelsforretninger. Nogle af vore Brødre vilde virkeligen tage en Hest, som ikke var værdt mere end fyrretyve Dollars, og betale halvtredsindstyve, og creditere tredive paa Tiende-Contoen.

Jeg omtaler disse Ting ikkun for at oplyse hvordanne Følelser Mange af Folket besidder; thi de forstaaer ikke den Aand de er af. Naar en Mand ønsker at give Noget, bør han give det Bedste han har. Herren har givet mig Alt, hvad jeg besidder; jeg har Intet i Virkeligheden, ikke en eneste Skillings Værdi deraf er mit. I kan spørge: „Føler De som De siger?“ Ja, jeg gjør virkeligen. Kjolen, som jeg har paa min Bag, er ikke min, og aldrig var; Herren har sat mig i Besiddelse af den paa en hæderlig Maade, og jeg bruger den; men om han ønsker den og alt det, som er under den, saa er det Hele til hans Tjeneste. Jeg eier ikke et Huus, eller en eneste Fodbred Land, eller en Hest, et Muuldyr, en Vogn, eller en Hustru, eller Barn, uden hvad Herren gav mig, og om han ønsker dem, kan han tage dem efter sit Behag, enten han vil sige til derom, eller han vil tage dem uden at sige til. Burde ikke denne Følelse besjæle ethvert Bryst? Jo, den burde. Hvad har I at hellige som i Virkeligheden er Eders? Intet. Den Tid vil komme, da Folket vil skue tilbage paa den første Erfaring, og de vil forstaae at det, de nu betragter som Besværlighed, var deres største Velsignelse. De kaldes til at forlade deres Hjem, deres Forældre, deres Familier og deres Fædreneland. De kaldes bort ved Guds Forsyn til det, som de nu anseer at være Sorg; men det er ikke saa; det er ikkun en Erfaring, som de Hellige sættes i Besiddelse af, paa det de maa kjende Evighedens Velsignelser. Der er intet Væsen i Evigheden, om hvem vi nogensinde har læst eller hørt, uden han jo har lidt paa samme Maade, som vi har; thi det var ved Lidelser de havde at vinde deres Ophøielse, ligesom I og jeg maa gjøre.

Naar var der en Begyndelse? Der var aldrig een; om der var, vil der vorde en Ende; men der var aldrig en Begyndelse, og derfor

vil der aldrig vorde en Ende; dette seer ud ligesom Evighed. Naar vi taler om Evighedens Begyndelse, det er snarere en slet og ret Talemaade, og gaaer langt udenfor Menneskets Fatte-Evne. Alle Væsener vil gaae ind i en tilkommende Tilstand, og hvad antager I, at disse tænker, som er der nu? Antager I at Propheten Joseph tænker, at han har opoffret Noget paa Jorden? Nei! Men Herren veiledte ham paa en saadan Maade, at han kunde lære at forstaae Herlighed, Ophøielse og Magt — at han kunde fatte Velsignelserne, Herren gav ham. Antag, at I havde en Diamant af det reneste Vand, saa stor som min knyttede Næve og værd Millioner Specier, og I gav den til Een, som ikke kjendte dens Værdi, saa vilde han ligesaa snart stikke den i Muldet som en Kartoffel; og en meget uvidende Person vilde ikke kjende nogen Forskjel imellem et Stykke Guld og et Stykke blank Kobber. Han maa lære Forskjellen ved hine Kundskabs Principer, som Herren nedlægger i Menneskenes Indre for at gjøre dem istand til at sammenligne det Ene med det Andet, og lære at kjende enhver Ting, ved det Modsatte. Tag et lille Pigebarn, som ikke har mere Kundskab end at hun tænker, at et Stykke hvidt Papir er ligesaa godt til at gjøre en Kjole af som et Stykke fiint Lærred, og hun maa vente indtil hun voxer op til den Kundskab. Alle Propheterne har maattet lære paa lignende Maade; Joseph lærte paa den Maade, og saaledes maa vi lære.

Hvor længe vil det vare førend vi udfinder, at vi har Intet at hellige til Herren — at Alt tilhører Faderen i Himmelen; at disse Bjerge er hans; Dalene, Træerne, Vandet, Jordbunden; med eet Ord: Jorden og dens Fylde?

I seer nu en af hans Armeer drage igjennem her, nedfeiende enhver Ting foran dem. Har han Noget at gjøre med disse Græshopper, som tilintetgjør vor Afgrøde? Ja, ligesom han har med enhver Ting ellers paa Jorden. Har han Noget at gjøre med Græshopperne i Ægypten? Ja; men de er ikke tilfredsstillede med at afæde Vegetationen, men vil æde en Mands Skoe af fra hans Fødder, og Skægget fra hans Ansigt, thi naar en Mand lægger sig ned at sove, staaer han Fare for at miste sine Knebelsbarter. Disse er nogle af Herrens Armeer; han skabte dem og han skabte Mennesket, det ene ligesaavel som det andet. Han skabte Mennesket ikkun lidt ringere end Englene, og næst efter Mennesket den umælende Skabning, og fyldte Jorden med alle Slags Sæd og Insekter han skabte Jorden, og Alt hvad dermed staaer i Forbindelse, organiserede det og frembragte det, og nu agter han at see hvad Folket vil gjøre med det; om de er tilbøielige til at gjøre noget Mere end at sige: „dette er mit og hiint er dit.“

Iagttag de Mænd, som er komne ind i denne Kirke, rige paa Eiendom, og hvor kan I finde Een, som har sagt: „Jeg bragte halvtredsindstyve, fyrretyve, eller tyve tusinde Dollars ind i denne Kirke,“ uden de jo enten er komne betlende til Kirken tilsidst, eller faldne fra? Dersom vi hænger ved Verden og siger, at det er svært for Eder at gjøre dette eller hiint, husker da, at Faderens Kjærlighed er ikke i Eder. Lad mig elske Verden, ligesom han elsker den, ved at forskjønne den og forher-

lige min Faders Navn, som er i Himmelen. Lad mig udrette det, hvortil jeg er kaldet, og være tilfreds med min Lod, og ikke foruroliges over dette, hiint eller noget andet. Jeg har talt længe nok. Maa Gud velsigne Eder, Amen.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Octbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 64).

Jeg gjentog min Opfordring. Han blev rasende. Jeg befalede ham tilsidst at sætte sig. Han sagde, han vilde ikke, med mindre jeg slog ham ned. Jeg blev oprørt i mine Følelser paa Grund af hans Haardnakkethed, og var i Begreb med at forlade Huset, men min Fader bad mig om ikke at gjøre det. Jeg føiede mig derefter, og Huset blev bragt i Orden efter megen Ordvexling om det Forefaldne, og vi gik til Værks med Forretningen.

Raadets Afgjørelse i Broder Elliots Sag var: „At Klagen var ikke uden Grund, dog var den fuldkommen understøttet, men han havde handlet ubetænksomt og bragt en Skændsel over sig selv, sin Datter og over denne Kirke, idet han burde have opdraget sin Datter paa en saadan Maade, at hun ikke skulde have havt nødig at blive pidsket i en Alder af femten Aar.“ Broder Elliot tilstod og blev tilgiven. Søster Elliot bekjendte sin Uret, og lovede ikke at gjøre saa mere, følgelig tilgav Raadet hende. Og de blev begge gjenindsat i Samfund.

Fredag den 30te. Hjemme Hr. Francis Porter fra Jefferson County, i Staten New York, et Medlem af Methodisternes Kirke, aflagde Besøg for at gjøre Spørgsmaal angaaende Jordegods paa dette Sted (Kirtland), om der var nogle værdifulde Gaarde til Salgs, og om et Medlem af vor Kirke kunde flytte ind i dette Naboskab, og kjøbe Jordegods, og nyde sine egne Besiddelser og sin egen Eiendom uden at gjøre dem til Fællesgods. Han var bleven opfordret til at erkyndige sig derom af nogle Brødre, boende i Distriktet Leroy i Staten New York. Jeg svarede, at jeg havde en værdifuld Avlsgaard, som stødte op til Tempel Lodden, som jeg vilde sælge, og der var andre Marker til Salgs paa dette Sted, og at vi havde ingen Fællesskabs Forretning iblandt os; at enhver Mand nyder sin egen Eiendom, eller kan, om han er tilbøielig dertil, helligemed gavmild eller karrig Haand til Opholdelsen af de Fattige og Trængende, eller til Zions Opbyggelse. Han spurgte ogsaa hvor mange Medlemmer der var i denne Kirke. Jeg fortalte ham, at der var omtrent en fem eller sex Hundrede, som nød Nadveren i vort Kapel og maaskee et Tusinde i dette Nabolav.

Om Aftenen overraktes mig et Brev fra Broder William Smith, hvis Indhold er, at han lastes af Brødrene paa Grund af det, som fandt Sted i Raadet foregaaende Aften, og ønsker at faae Sagen afgjort, saa at Alle kan forstaae den;

paa det han ikke maa blive lastet uretfærdigen, idet han ansaae sin Sag at være retfærdig, og at han var væsentligen bleven forurettet. Jeg svarede, at jeg troede at vi skiltes fra hinanden med de bedste Følelser, at jeg ikke var at laste paa Grund af Andres Misfornøielse. Jeg indbød ham til at see ind og tale med mig, og at jeg vilde tale med ham i Sagtmodighedens Aand og give ham al den Opreisning jeg kunde.

(Dette Svar gaves skriftligen.)

Løverdag den 31te. Om Morgenen kom Br. Hyrum Smith og sagde, at han havde været meget uroet hele Natten og ikke sovet noget, saa at noget var urigtig. Medens vi talte, kom Br. William Smith ind efter min Opfordring iaftes. Br. Hyrum sagde, at han maatte gaae til Forraadshuset. Jeg indbød ham til at blive. Han sagde, han vilde gaae og udrette hvad han skulde og komme igjen. Han gjorde saa. Medens han var borte, bragte Br. William paa Bane Gjenstanden for vor Udestaaelse i Raadet. Jeg sagde ham, at jeg ikke ønskede at samtale om Gjenstanden indtil Hyrum kom tilbage. Han kom snart ind. Jeg foreslog da at berette Tildragelserne i førnævnte Raad, og jeg vilde tilstaae det, hvori jeg havde været ude af Veien, og bede ham om Tilgivelse, og derefter skulde han fremsætte sin Fortælling, og tilstaae, hvori han havde gjort Uret, og derefter overlade det til Broder Hyrum Smith og Broder Parish til at afgjøre Sagen mellem os, og jeg vilde bifalde Afgjørelsen og være tilfreds dermed.

Han bemærkede, at han ikke havde gjort Uret, og at jeg stedse var bestemt paa at sætte mine Anskuelser igjennem, enten de var rigtige eller urigtige, og derfor vilde han ikke underkaste sig en lige Leilighed med mig. Dette var en Fornærmelse, men jeg svarede ham ikke paa en haard Maade, idet jeg kjendte hans opfarende Sind, men forsøgte at tale fornuftigt med ham og vise ham Rigtigheden af at efterkomme min Opfordring. Det lykkedes mig endelig, med Bistand af Broder Hyrum, at erholde hans Samtykke til det Forslag, som jeg havde gjort. Jeg afgav derefter min Beretning og tilstod hvori jeg havde Uret, og bad om hans Tilgivelse. Efter at jeg var færdig, fremsatte han sin Fortælling, idet han retfærdiggjorte sig aldeles for at have overtraadt Raadets Orden og behandlet Præsidentskabets Myndighed med Foragt. Efter at han var færdig, begyndte Broder Hyrum at gjøre nogle Bemærkninger i Sagtmodighedens Aand. Han (William) blev rasende. Jeg forenede mig med Broder Hyrum i at forsøge at berolige hans oprørte Følelser, men forgjeves; han paastod at vi agtede at føie Forhaanelse til Fornærmelse, hans Lidenskabelighed steg, han stod pludselig op og erklærede, at han ikke ønskede at have noget Mere at gjøre med os. Han stormede ud af Døren. Vi forsøgte at overtale ham til at blive, men Alt til ingen Nytte. Han gik bort i Vrede og sendte strax efter sit Kaldsbrev til mig. Han gik hjem og spredte Uretfærdighedens Suurdeig iblandt mine Brødre og i Særdeleshed forudindtog Broder Samuels Sind. Jeg erfoer snart, at han var paa Gaden, givende sin Vrede Luft imod mig, hvilket uden Tvivl glædede vore Fjender. Og hvorledes Sagen vil ende, veed jeg ikke, men jeg beder Gud at tilgive ham

og dem, og give dem Ydmyghed og Omvendelse.

Mit Hjertes Følelser kan jeg ikke udtrykke ved denne Leilighed; jeg kan ikkun bede min himmelske Fader at aabne deres Øine, at de maa opdage, hvor de staaer, at de kan drage dem selv ud af den Snare, hvori de er faldne.

Efter Middagsbordet kjørte jeg ud i Selskab med min Kone og mine Børn, Broder Carlos og en Mængde Andre. Vi besøgte Broder Roundy og Familie, som boer i Nærheden af Willoughby. Vi havde et behageligt Besøg. Saa snart som jeg kom tilbage, blev jeg anmodet om at døbe Samuel Whitney og hans Hustru og Datter. Efter Daaben vendte vi tilbage til deres Huus og offrede vor Taksigelse i Bøn. Jeg erholdt et Vidnesbyrd, at Broder William vilde vende tilbage til Kirken, og gjenoprette det Onde, han havde gjort.

Søndag Morgen den 1ste Novbr. 1835. Sandelig, saaledes siger Herren til mig, hans Tjener, Joseph Smith *jun.*: „Min Vrede er optændt imod min Tjener Reynolds Cahoon, paa Grund af hans Synder, hans gjerrige og uredelige Principer baade hos ham selv og Familie, og han udrenser dem ikke og sætter sit Huus i Orden, dersom han derfor ikke omvender sig, venter ham Tugtelse, just eftersom det synes Godt for mine Øine, gaa derfor og forkynd ham disse Ord.“

Jeg gik strax og overleverede dette Budskab, ifølge Herrens Befaling. Jeg kaldte ham ind og læste hvad Herren havde sagt angaaende ham. Han erkjendte, at det var virkeligen saaledes, og udtrykte megen Ydmyghed.

Jeg gik derefter til Forsamling. Ældste Corrill holdt en smuk Tale.

Om Eftermiddagen fortsatte Præsident Phelps Dagens Tjeneste ved at læse det femte Capitel af Matthæus, ligeledes Lovene, som regulerer Høiraadet, og gjorde nogle Bemærkninger over dem, hvorefter Sakramentet blev administreret. Jeg confirmerede derpaa et Antal, som var bleven døbt, og velsignede et Antal Børn i Jesu Christi Navn med den nye og evige Pagts Velsignelser. Underretning blev derpaa given, at de Ældstes Skole skulde begynde imorgen.

Mandag den 2den. Jeg var beskjæftiget med at ordne Skolens Affairer, hvorefter jeg fik mit Kjøretøi beredt, og tilligemed Sidney, Oliver, Frederik, min Skriver, og flere Andre, tog til Willougby for at høre Doctor Piexotto levere en Forelæsning over Lægevidenskabens Theori og Praxis. Besøgte Hr. Cushmans, spiste til Middag, overværede Forelæsningen. Blev behandlet med stor Agtelse allevegne, og vendte tilbage hjem.

Lyman White ankom fra Zion, ligeledes vendte George A. og Lyman Smith tilbage fra en Mission til Østen, efter en Fraværelse af fem Maaneder. Det Spørgsmaal forhandledes, enten Frederik G. Williams eller Oliver Cowdery skulde begive sig til New York for at gjøre Foranstaltninger angaaende et Bogbinderie. De henvendte sig til mig om en Afgjørelse. Og saaledes skete Herrens Ord til mig, sigende:

„Det er ikke min Villie, at min Tjener Frederik skulde gaae til New York, men forsaavidt som han ønsker at gaae og besøge sine Beslægtede, saa at han kan advare dem at undflye den tilkommende

Vrede, lad ham gaae og besøge dem i den Hensigt, og lad det være hans eneste Forretning, og see, i denne Ting skal han blive velsignet med Kraft til at overvinde deres Fordomme, sandelig, saaledes siger Herren, Amen."

Tirsdag den 3die. Saaledes skete Herrens Ord til mig, angaaende de Tolv, sigende:

„See, de er under Fordømmelse, fordi de ikke har været tilstrækkeligt ydmyge for mine Øine, og som Følge af deres gjerrige Attraaer, idet de ikke har deelt lige med hverandre i Fordelingen af de Penge, som kom i deres Hænder; ikkedesmindre deelte nogle af dem ligelig, derfor skal de blive belønnede; men sandelig siger jeg dig, de maa Alle ydmyge sig for mig, førend de vil agtes værdige til at modtage en Begavelse, til at gaae ud i mit Navn til alle Nationer.

„Angaaende min Tjener William, lad de Elleve ydmyge sig i Bøn og i Tro, og vente paa mig med Taalmodighed, og min Tjener William skal vende tilbage, og jeg vil endnu gjøre ham til en poleret Piil i mit Kogger til at nedlægge Menneskers Ugudelighed og Vederstyggeligheder; og der skal Ingen være mægtigere end han i hans Tid og Slægt, ei heller ringere; om han ikke hastelig omvender sig, skal han blive bragt lavt ned, og tugtet smertelig for alle sine Synder, som han har begaaet imod mig; ikkedesmindre er ikke endog nu den Synd, som han har syndet imod mig, skrækkeligere, end den Synd, hvormed min Tjener David W. Patten og min Tjener Orson Hyde og min Tjener W. E. Mac Lellin har syndet imod mig, og de Øvrige er ikke tilstrækkeligt ydmyge for mig.

„See Parablen, som jeg talte angaaende en Mand, som havde tolv Sønner; thi hvilken Mand iblandt Eder, som har tolv Sønner, og agter dem alle lige, og de tjener ham lydigen, og han siger til Een: vær du klædt i kostelige Klæder og sid du der; og til den anden: vær du klædt i Pjalter og sid der, og seer paa dine Sønner og siger: jeg er retfærdig? I vil svare og sige: Ingen! og I svare retteligen; derfor, sandelig saaledes siger Herren, Eders Gud: Jeg beskikker disse Tolv, at de skulde være lige i deres Tjeneste og i deres Andeel og i deres evangeliske Rettigheder; hvorfor de har syndet en meget svar Synd deri, at de har gjort dem selv ulige, og ikke har lyttet til min Røst; derfor maa de omvende sig hasteligen og berede deres Hjerter for den høitidelige Forsamling, og for den store Dag, som skal komme; sandelig, saaledes siger Herren — Amen!

Jeg gik derpaa hen for at hjælpe til i Organisationen af de Ældstes Skole, kaldte til Orden og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Øiemedet for denne Skole og den store Nødvendighed af paa rigtig Maade at benytte vor Tid og opvække vort Sind til Sands for det store Formaal, som ligger foran os, nemlig: den herlige Begavelse, som Gud har opbevaret for de Trofaste.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

I nærværende Nummer har vi fra „*Millennial Star*“ indrykket et Stykke om *Familieforholde*, som vi anbefaler vore Læsere til grundig Overveielse. Afvigelsen fra Guds Love har fornedret og gjort Menneskeslægten lastefuld, ulykkelig og elendig; Antagelsen og Befølgelsen af Guds Love vil ophøie og lyksaliggjøre Mennesket for Tid og Evighed.

Fra „*Millennial Star*“ for 24de dennes uddrage vi Følgende; og endskjøndt det for Nærværende ikke i Alt vedkommer denne Mission, gjør vi det dog for at vise, hvorledes Guds Folks Velfærd ligger hans Tjenere paa Hjertet:

Det Vedv. Emigrations Fonds Compagnies Contoir i Store Saltsøstad d. 31. Aug. 1855.

Kjære Broder Franklin!

Vi fremsender nogle Navne i et andet Brev, hvis Reise heelt igjennem er bleven afgjort her paa Forhaand, hvilken Fremgangsmaade vi skal bruge i Fremtiden, om der sendes efter Nogle gjennem dette Contoir; dette indskrænker Antallet betydeligt, eftersom Betalingerne paa langt nær er saa tilstrækkelige som Løfterne, og vil give dem en langt større Leilighed til at hjælpe dem i Britannien, som har været i Kirken siden Indførelsen af Evangeliet i hine Lande; gamle Medlemmer, hvoraf mange er forblevne fattige og ude af Stand til at komme bort, eller formedelst Sygelighed er forblevne tilbage, sammenligningsviis ubemærkede, i Grenene, og vil snart nedlægge deres Been i Babylon, om de ikke bringes ud. Broder Franklin! Gud fordrer af os, at vi skal hjælpe disse ud og bringe dem til Zion, hvor de kan drages Omsorg for og ikke tillades at mangle Livets Nødvendigheder; søg at udfinde dem, de er ikke de meest raabende, saa De vil have nødig at gjøre en fuldstændig Undersøgelse heeltigjennem Grenene, at Ingen af disse gamle Medlemmer tillades at blive igjen, som længes efter Befrielse.

De maa bekjendtgjøre dette Brev, at de kan læse det og kjende deres Privilegier og vore Følelser med Hensyn til dem, som paa en vis Maade har beviist deres Kjærlighed til Evangeliet.

Nogle af Brødrene her har skjænket Eiendom til et stort Beløb til det vedvarende Emigrations Fond, og jeg alene har skjænket til et Beløb af henved 60,000 Dollars, en Beskrivelse over samme fremsendes til Dem, og vi anbefaler de rige Brødre at kjøbe, at de kan nedsætte sig paa behagelige Steder, naar de er ankomne, og vi forlanger af alle Brødre, som adlyder Evangeliet i Europa, og som er rige, at de betaler Tiende af deres Formue, naar de bliver Medlemmer af Kirken, og det vil gjøres anvendeligt til at samle Israel. Deres i Pagten

Brigham Young,
Præs. for det Vedv. Emigrations Fond.

Hvor mange gamle værdige Medlemmer i England, der har staaet fra 10 til 18 Aar i Kirken vil ikke glæde sig over nævnte Foranstaltning, og det bør opmuntre de skandinaviske Hellige til at være trofaste, saa vil Befrielsens Tid ogsaa komme for de værdige Fattige i denne Mission. Herrens Folk i Zion gjør alt Muligt for at udfrie de Fattige i Israel fra Nationerne; derfor bør ogsaa de formuende Hellige i Adspredelsen følge deres Exempel og bidrage efter Evne til samme Øiemed, da de derved befordrer deres egen Velfærd og paaskynder Udførelsen af Guds Værk.

Familieforholde.

Ægteskabslovene, saaledes som de aabenbaredes til Propheten Joseph Smith, er bestemte til heelt igjennem at bevirke en Omvæltning i Verden med Hensyn til Kjønnenes Samqvem. Det hele selskabelige System maa tilsidst grundlægges paa det Prineip, at den Almægtige har Retten til at foreskrive alle Anliggender, henhørende til hans Børns Slægtforplantning. En Faders Rettighed til i nogle Henseender at raade over sine Børns Skjæbne er meer eller mindre anerkjendt iblandt alle Folk. Dette er det Lidet, som er igjen af hiin rene patriarkalske Regjering, som Gud fra først af indstiftede, og som tilsidst atter igjen maa antages. Gud, som er den store fælles Fader eller Patriark baade for Menneskenes Aander og Legemer, har den uindskrænkede Ret til at raade over og foreskrive alle Anliggender, henhørende til deres Organisationer.

Hvem Anden end han skulde da foreskrive, hvorledes hine organiserede Væsener skal fortsættes, og hvilke af dem, som er skikkede for hverandre til at opfylde det første store Bud: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden?“ Dersom Gud ikke anseer det passende til selv umiddelbart at besørge dette Anliggende, besidder han sikkerlig den selvsamme Ret, som ringere Fornuftvæsener gjør Krav paa — nemlig, at beskikke en Fuldmægtig til at besørge det for ham. Herren siger i Aabenbaringen om det celestiale Ægteskab, at han giver denne Myndighed til blot en Mand paa Jorden ad Gangen. Naarsomhelst det melchisedekske Præstedømme var paa Jorden, og der fandtes et Folk, som vilde holde Guds Love i deres ægteskabelige Forbindelser, var der stedse en Mand til at handle i Guds Sted og give retfærdige Mænd Hustruer for Tid og al Evighed. I Kong Davids Tid er det klart, at Propheten Nathan havde denne Magt. David synes at have været skyldig i to Ting — i Urias Mord og i at tage for sig selv Urias Hustru uden Herrens og hans Prophets Samtykke, thi Herren sagde til ham ved Nathan: „Og jeg *gav* dig din Herres Huus, og din Herres *Hustruer i dit Skjod.* — — — —

Hvorfor har du foragtet Herrens Bud, at du gjorde det, som er ondt for hans Øine? Uria den Hethiter har du slaget ihjel med Sværdet og *hans Hustru har du taget dig til en Hustru.*"

Da Præstedømmets Fylde atter blev gjengivet til Jorden formedelst Joseph Smith, kom den beseglende Magt med det, og, tilligemed andre Nøgler og Kræfter, gik over til hans Efterfølger, Brigham Young. Deraf er det indlysende, at det er at foragte Gud og anmasse sig hans udelukkende Ret, dersom en Mand tager sig en af Evas Døttre uden hans Samtykke. Næst Gud og hans Prophet i Myndighed i disse Anliggender er Qvindens umiddelbare Forældre, og dersom de er i Kirken, er deres Samtykke ogsaa nødvendigt til en fuldkommen Fuldendelse af Ægteskabsforhandlingen, og tilsidst er Qvindens frie Valg en uundgaaelig Fornødenhed.

Hvorfor, kunde det da spørges, har Gud tilladt Verden at fare frem efter deres egen Lykketræfsmethode i disse Ting, idet de har lavet deres egne Love, eller, uden nogensomhelst Lov, fulgt Retningen af deres egne onde Lidenskaber og besnæret, krænket og fornedret den Almægtiges skjønne Døttre? Aarsagen er iøinefaldende. Menneskeslægterne har i et langt Tidsrum været altfor oprørske og fordærvede til at have Agtelse for Guds Love og Myndighed i dette Lærdomspunkt. Dette er tilstrækkeligt klart af den Kjendsgjerning, at naar hans Villie i disse Dage atter bekjendtgjøres, er den ikkun forhaanet og bespottet. Herren vil tillade Menneskene at gaae paa deres egne Veie, handlende efter deres egen fri Virken, ægtende og givende til Ægte, bedrivende Hoer og Vederstyggeligheder, indtil deres Syndebæger er fuldt, da vil de høste de naturlige Frugter af deres egne Gjerninger.

Nogle kunde maaskee antage af dette, at Ægteskabspagter sluttede under Landets Love ikke er gyldige eller bindende. Saadanne vil finde, at de har forregnet sig i deres Stilling, og at, dersom de handler efter dette Princip, Sorg og Bedrøvelse vil vorde Følgen. Siden Menneskene forkastede den høiere Lov og blev uværdig til samme, har Gud tilladt dem at leve under ringere Love, som de selv har antaget. Disse Love, saa langt som de gaaer, er ligesaa bindende for dem, som den høiere vilde have været, dersom de havde beholdt Kundskab om samme.

Stor Fordømmelse vil hvile paa denne Generation for to Ting — fordi de har brudt de ringere Love, som deres Fædre indstiftede og derved bleven hensynsløse for hvilken som helst Lov; og fordi de har forkastet den høiere Lov, som Gud atter har aabenbaret formedelst sin Tjener Propheten Joseph Smith. Dersom en Mand og en Qvinde har sluttet Pagt under Landets Love at elske og ære hinanden, og holde sig til hinanden saalænge som de Begge lever, den Forbindelse er helligt bindende; og naar nogen af Parterne bryder den, er han eller hun skyldig i Hoer og har den Synd at svare for. Intet uden en Skilsmisse ved Loven, som gjør Kontrakten bindende, eller en Pagt sluttet under den høiere eelestiale Lov, vil løse dem fra dens Forpligtelser. Den eelestiale Lov ophæver alle Love og Pagter af menneskelig Indstiftelse. Ugifte Personer, som har legemlig Omgang, gjør sig skyldig

i Foragt baade for Guds og Menneskenes Love, og tramper dem under Fødder. Omendskjøndt en Mand forlader sin Hustru i et Land og gaaer til et andet, det løser ham dog ikke fra hans Forbindelse; thi der gives ingen Lov af menneskelig Indstiftelse, som ophæver en anden i disse Anliggender.

En Sidste--Dags-Hellig, som vil bryde sin Pagt i denne Henseende, viser virkeligen baade for Gud og hans Brødre, at han er fuldkommen uskikket til at slutte Pagter under den celestiale Lov og høste sammes Velsignelser, af den Kjendsgjerning, at han har viist sig selv enten udygtig til at holde den ringere Lov, eller uvillig til at gjøre det. Menneskenes Ringeagt for alle Love i disse Anliggender og Brudet af indgangne Pagter, har bidraget mere til at fornedre Menneskeslægten end alle andre Onder, tilsammenlagte.

Gud beskikkede Manden at staae i Spidsen for hans jordiske Skabninger og at tage Anførselen i enhver Ting, som er stor og forædlende. Dersom Mænd vilde ære deres Stilling ved at holde Guds Love, saa vilde Qvinderne ikke vige langt ud af Veien. Eftersom Herren bestemte, at Qvinden skulde være Manden lydig, saa skabte han hende svagest af de To, og indplantede i hendes Natur en Tilbøielighed at klynge sig til Manden, og en Attraa at behage ham og adlyde hans Ønsker. Det var bestemt, at Manden skulde bruge denne Magt, ikke som en Plage-Foged til at undertrykke og ødelægge, men i Kjærlighed og Medfølelse og ifølge Retfærdighedens Lov. Misbrugen af denne Magt er det, som vil give dobbelt Vægt til Mændenes Fordømmelse, naar de betragtes særskilt fra Qvinderne. Vi ønsker dog ingenlunde at forstaaes saaledes, at Qvinden ikke synder i at underkaste sig Mændene ulovligen. Tvertimod, dersom de gjør det med Vidende og uden Vold, saa er de lige skyldige. Men hvor Mænd har brugt Bedrageri, List eller Vold for at overvinde den Dydige eller Tillidsfulde, da har de en dobbelt Synd at svare for. Denne Grundsætning kan anvendes med særegen Kraft paa Mænd i denne Kirke, som forvender Præstedømmets Magt og Indflydelse til saadanne lave Hensigter. Mænd har nedværdiget sig til følgende Yderligheder — de har givet sig sig at tilbede Qvinder, som er udenfor deres Magt, medens de til samme Tid undertrykker, fornedrer og banlyser fra Samfundets Kreds dem, som de kan overvinde ved deres forføreriske Indflydelse. Dersom en Mand vilde træde frem med hiin ædle, uafhængige Retskaffenhed i Charakteren, som det sømmer sig Skabningens Herre, og opfylde den høie Ansvarlighed, som er bleven paalagt ham, saa vilde Forførelse, Fordærvelse og Falbydelse ophøre, Livets Kilder vilde blive rensede og Menneskeslægten vilde ikke længere udarte.

Vi vil nu lægge Mærke til Anvendelsen af disse Principer og af deres Indflydelse paa Mænd og Qvinder i Frelsens store Plan. Manden skulde staae i Spidsen for og være den styrende Magt i sin Familie, og de skulde yde den meest ubetingede Lydighed til hans Raad. Naar Familieforbindelser er stiftede under den celestiale Lovs Pagter, og Medlemmerne af en saadan Familie adlyder deres Hoved, da er han ansvarlig for deres Frelse; og om

han fører dem paa Afveie, saa vil han bære Ansvaret derfor i deres Sted. Dette Princip passer med lige Eftertryk paa en Mand og hans Familie, som det gjør paa Præstedømmets Grader. Hustruen og Børnene er under ligesaa stor Forpligtelse at iagttage Mandens og Faderens Raad, som han er til at adlyde dem, som er i Myndighed over ham i Kirken, og deres Frelse afhænger ligesaa meget af at gjøre saaledes. Hverken Mænd eller Qvinder kan nogensinde blive frelst i det celestiale Rige og opnaae Fyrstendømmer, Magter og Herredømmer, med mindre de fordrager den celestiale Lov, og den er paa det Eftertrykligste en Lydigheds Lov. Ingen Qvinde vil nogensinde nyde denne Velsignelse, undtagen hun lærer i Ydmyghed at underkaste sig en Mand i Herren. Ingen Mand vil nogensinde modtage hiin Ophøielse, indtil han har lært at vandre fuldkommen paa den Vei, som er afstukket af dem, som er beskikket til at veilede ham. Ligesaa vist som det er Hustruens Pligt at elske, ære og tragte efter sin Mands Raad, er det ikke mindre hans Pligt at leve saa, at han maa nyde Aabenbaringsaanden, at han kan give Raad i Viisdom og styre i Kjærlighed og Godhed. Tvang vil aldrig frelse nogen i Guds Rige, og Ældster vil aldrig frelse deres Familie ved at være Plage-Foger over dem.

Herren bestemte ikke alene at Manden skulde have den veiledende Indflydelse i sin Familie, men ogsaa være en stor omkring-sig-samlende Kraft, som vil drage beslægtede Aander under dens Bestyrelse. Den Forestilling, at en Ældste i Israel maa, for at faae en Hustru, søge efter en Qvinde, bestræbe sig for at vinde hendes Tilbøielighed og trygle hende at antage Ægteskabstilbud, er een af Levningerne af hine hedenske Fordreininger af rigtig Orden og Grundsætning, og som det vilde være godt for de Ældste at lade fare saa snart som muligt. De er ofte altfor hastige i disse Anliggender, altfor længselsfulde til at opføre Overbygningen af et Rige inden en Grundvold paa en rigtig Maade er lagt. Dersom de Ældste vil leve i Aanden og Kraften af deres Kaldelse, saa at det kan sees og forstaaes, at de er istand til at udsprede Liv og Salighed omkring sig; saa vil gode og dydige Qvinder klynge sig til dem ligesaa naturlig som den smækkre Viinranke klynger sig til den kraftige Eeg for Styrke og Støtte. Qvinder, erholdte paa denne Maade, vil hænge ved en Mand igjennem alle Fremtidens Prøvelser og Omskiftelser. Ingen Ældste har nødig at frygte, at han ikke vil erholde saa mange Hustruer, som han er værdig til, thi om ugudelige Mænd kan finde saa mange Qvinder for utugtige Øiemed, saa vil Herren ikke blive forlegen for at finde et stort Forraad til Opfyldelsen af hans egne Hensigter.

Vi kjender ingen Besmykkelse for Horeries-Forbrydelse paa en Mands Side i dette Rige, som har havt Leilighed til at lære at forstaae sin Ansvarlighed. Hvordan en Qvindes Charakteer, Opførsel eller Attraa end er, saa forventer Herren at Manden skal handle ret, uafhængig af hendes Indflydelse. Paa denne Maade alene kan en Mand opfylde den høie Stilling, hvortil han blev skabt. Paa denne Maade alene kan han blive en Frelser paa Zions Bjerg, og en af den Almægtiges Befuld-

mægtigede til at forløse hans Skabninger.

Uden Tvivl kommer det Spørgsmaal ofte i de Helliges Sind: hvorfor har Herren forbeholdt sig selv udelukkende den Ret at foreskrive og raade over de Anliggender, som henhøre til Menneskenes Forplantelse? Aarsagen er, at Livets Kildevæld er Kilden til hans Herlighed, Herredømme og Magt. De er Spiren til en Uendelighed af Godt, dersom de ikkun bruges i rene og retfærdige Hensigter, og af ubegrændset Ondt, dersom de forvendes og fordærves. I begge Retninger er Følgerne, som udspringer deraf, uberegnelige, og kan alene maales af et Sind, som kan omfatte Evigheder af Tilværelse.

For at see vor Gjenstand mere klart, lad os betragte Verden som den er, og derefter som den skulde være. Det er umuligt med Pen at beskrive Høiden og Dybden af den Vederstyggelighed, Elendighed og Vee, som har klædt hele Naturen i Sorg; eller den Orden, Skjønhed og Lyksalighed, som vilde herske, dersom Livets Kildevæld var rensede og bestyrede af Love, som Gud har indstiftet i den Hensigt. Men maaskee vi vil være istand til at hæve Sløret tilstrækkeligt for at faae en begrændset Oversigt af hvad Samfundet er og hvad det skulde være. For det Første, Lidenskab, istedetfor Grundsætning, er den store bevægende Kraft til at erholde en Hustru eller en Mand. Der gives mange lykkelige Undtagelser tildeels, eller i det Hele, men Lidenskab er Hovedkilden til Handling hos en stor Deel af Menneskeslægten. En ung Mand og en ung Qvinde, maaskee af Sædvane i Samfundet, af en tilfældig Omstændighed, eller muligen med den Forestilling at blive gift, søger hinandens Selskab. Under Samfundets nærværende Indretninger, hvad andet har de til at veilede dem, end Ungdommens varme, tilskyndende Lidenskaber. Muligen de kan blive holdt tilbage ved en dunkel Forestilling om Ret og Uret. Qvindens Ære og Rygte kan staae paa Spil. Manden har sandsynligviis lært af Samfundets Organisation, og af dets gjængse Meninger, at Qvinden er dømt til at lide ikke alene Følgerne af hendes egen Ubetænksomhed, men ogsaa af hans Synder, medens han sammenligningsviis nyder Fritagelse. Qvinden har Tilskyndelserne af sin egen Natur saavel som hans forføreriske Indflydelse at bekæmpe. Er det noget Under, at endog Dyden skulde bukke under for den sammenhobede Byrde? Manden — nei, ikke Manden, men et Misfoster af en fuldkommen Skabning — thi han skulde ikke beæres med Titelen Mand — efter at den tillidsfulde Pige er bleven offret for hans nedrige Lidenskab, væmmes ved sit Offer, og overlader hende til at udholde, saa godt hun kan, de sammenhobede Lidelser af ødedelagt Rygte, tilintetgjort Haab, og alle et hengivent Hjertes forædlende Følelser, brudte og knuste. Naar Qvinden er saaledes ødelagt, hvad skulde der gjøres ved ham, som saaledes har brudt al Lov, tilintetgjort een af den Almægtiges Døttre og stjaalet en Juveel fra en tillidsfuld Faders og Moders huuslige Kreds? Gaa hen i de saakaldte Retter for Retfærdighedens Udøvelse i det christnede, oplyste England, og I vil

høre en ærværdig Dommer tilkjende i en Lovs Navn, som er udgiven af Mænd til at dække deres fordømmelige Handlinger, nogle faa usle Pund Sterling i Penge til Offeret, for hvem Døden vilde have været en Velsignelse i Sammenligning med den Forurettelse, som er bleven hende tilføiet. Betragt et andet Optrin i hiin Retfærdighedens Ret. I see en Qvinde der, med Skamrødmen farvende hendes Kind, og med Tegnet paa hendes ødelagte Kjærlighed i hendes Arme, nødt til at gjøre en Ansøgning, foran en gabende, spottende Hob, om en ugentlig Hjælp for at underholde hendes Barn, som dets Fader ikke vil eie. Der bliver hun forhaanet, og enhver Følelse i hendes Natur fornærmes af en hjerteløs Sagfører, som fremstiller sig paa Ødelæggerens Vegne for at beskytte ham for det Offentliges Blik. Lignende Tilfælde og mange andre med deres afvexlende Tillæmpninger, nogle af en lysere, andre af en mørkere Farve, hænder saa almindeligen i christne Lande, at det ikkun tiltrækker sig liden Opmærksomhed. Forbrydelser og Afskyeligheder, hvis Følger indvirke paa tilkommende Slægters Skjæbne og udstrækker sig i tilkommende Verdener, er i Virkeligheden saa indvævet i en oplyst Christenheds Indretninger, at de udgjør en Bestanddeel af Samfundete virkelige Elementer.

Lad os følge Forføreren lidt længere — maaskee I i de næste Sted vil see ham iblandt en Flok af „anseete Herrer," broutende af sin lykkede Elskovshandel, og de lykønskende ham for dens Udførelse.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Thomsen	40	Rd.	-	Mk.	-	Sk.
J. C. Klingbeck	25	—	-	—	-	—
H. P. Olsen	50	—	-	—	-	—
F. Th. Grønberg	-	—	5	—	-	—
Aake Jønson (ved Grønberg) . .	1	—	1	—	8	—
Johan Svensen	30	—	-	—	-	—
H. Jensen	36	—	4	—	-	—
Summa	183	—	4	—	8	—

Indhold.

	Side.
Om Helligelse af Eiendom, en Tale af Præs. B. Young (fortsat) . . .	65.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	70.
Redactionens Bemærkn.	74.
Familieforholde	75.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

øre en ærværdig Dommer til-
jende i en Lovs Navn, som er ud-
iven af Mænd til at dække deres
rdømmelige Handlinger, nogle
a usle Pund Sterling i Penge til
fferet, for hvem Døden vilde have
æret en Velsignelse i Sammen-
gning med den Forurettelse, som
bleven hende tilføiet. Betragt
andet Optrin i hiin Retfærdig-
edens Ret. I see en Qvinde der,
ed Skamrødmen farvende hen-
es Kind, og med Tegnet paa hen-
es ødelagte Kjærlighed i hendes
rme, nødt til at gjøre en Ansøg-
ng, foran en gabende, spottende
ob, om en ugentlig Hjælp for at
nderholde hendes Barn, som dets
ader ikke vil eie. Der bliver hun
rhaanet, og enhver Følelse i
endes Natur fornærmes af en
erteløs Sagfører, som fremstiller
g paa Ødelæggerens Vegne for
beskytte ham for det Offentliges
Blik. Lignende Tilfælde og mange andre med deres afvexlende Tillæmpninger, nogle af en lysere, andre af en mørkere Farve, hænder saa almindeligen i christne Lande, at det ikkun tiltrækker sig liden Opmærksomhed. Forbrydelser og Afskyeligheder, hvis Følger indvirke paa tilkommende Slægters Skjæbne og udstrækker sig i tilkommende Verdener, er i Virkeligheden saa indvævet i en oplyst Christenheds Indretninger, at de udgjør en Bestanddeel af Samfundets virkelige Elementer.

Lad os følge Forføreren lidt længere — maaskee I i de næste Sted vil see ham iblandt en Flok af „anseete Herrer," broutende af sin lykkede Elskovshandel, og de lykønskende ham for dens Udførelse.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Thomsen	40 Rd.	- Mk.	- Sk.
J. C. Klingbeck	25 —	- —	- —
H. P. Olsen	50 —	- —	- —
F. Th. Grønberg	- —	5 —	- —
Aake Jønson (ved Grønberg)	1 —	1 —	8 —
Johan Svensen	30 —	- —	- —
H. Jensen	36 —	4 —	- —
Summa	183 —	4 —	8 —

Indhold.

	Side.
n Helligelse af Eiendom, en Tale af Præs. B. Young (fortsat)	65.
seph Smiths Levnetsløb (fortsat)	70.
Redactionens Bemærkn.	74.
Familieforholde	75.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes
aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 6. *Den 15. December 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Familieforholde.

(Fortsat fra Pag. 80).

See ind paa et Selskab i hiin prægtige Bolig, hvor han er bleven indbuden til at blande sig med de paa Moden, de Ansete og de Fromme. I kan der see en rosende Moder bestræbe sig for at henvende hans Opmærksomhed paa en giftefærdig Datter. Har hun hørt om hans Gjerninger? Ja, de er komne for hendes Øren, thi han er i Almindelighed bekjendt for at være en flygtig, forlibt Fyr, og saadanne Ting er aldeles selvfølgelige Affærer for Herrer af hans Stand og „Anseelse.“ Han er en tituleret Mand maaskee eller Arving til et adeligt Gods, og det i Tusinders Sind meer end opveier al hans Mangel paa Retskaffenhed og Dyd. I kan see den samme Person i Kirke med smukke Damer og deres dydige Døttre, fromt mumlende over Bønnebogen og følgende Præsten gjennem Ritualet med en hykkelsk Helighed, som maatte beskæmme Djævelen.

O Retfærdighed! O Religion! Intet uden Navnet er tilbage i Eders Templer, thi de er bleven lige Pharisæernes kalkede Grave. Det store Skrig over hele Christenheden er: „Qvindelig Falbydelse? Hvad skal der gjøres med de stakkels fornedrede Qvinder, som sværmer i Gader og Stræder i vore Byer?“ Men vi spørger i den høie Himmels, Fornuftens, og Menneskelighedens Navn, hvad skulde der gjøres med de mandlige Forførere — med Mænd' som ved Hjælp af al mulig Kunst og List, der staaer i deres Magt, tvinger svage og hjælpeløse Qvinder i denne Fordærvelsens Strøm; hvorfor ikke brændemærke dem med Skændsel og Vanære og udstøde dem fra Samfundets Kreds? Fritog Herren dem nogensinde fra Strafskyldighed, naar de selv tog dem hans Døttre uden Tilladelse eller Bevilling, uden nogetsomhelst Hensyn til Pagter, Love eller Orden? Sandeligen nei, — men de har selv brugt den høiere Magt, som Skaberen meddeelte dem til høie og hellige Hensigter, til Forbandelse for deres egen Slægt; og de sammenhobede Onder, som opkommer af deres uretfærdige Handlinger vil falde tilbage paa deres egne Hoveder og blive en fortærende Forbandelse

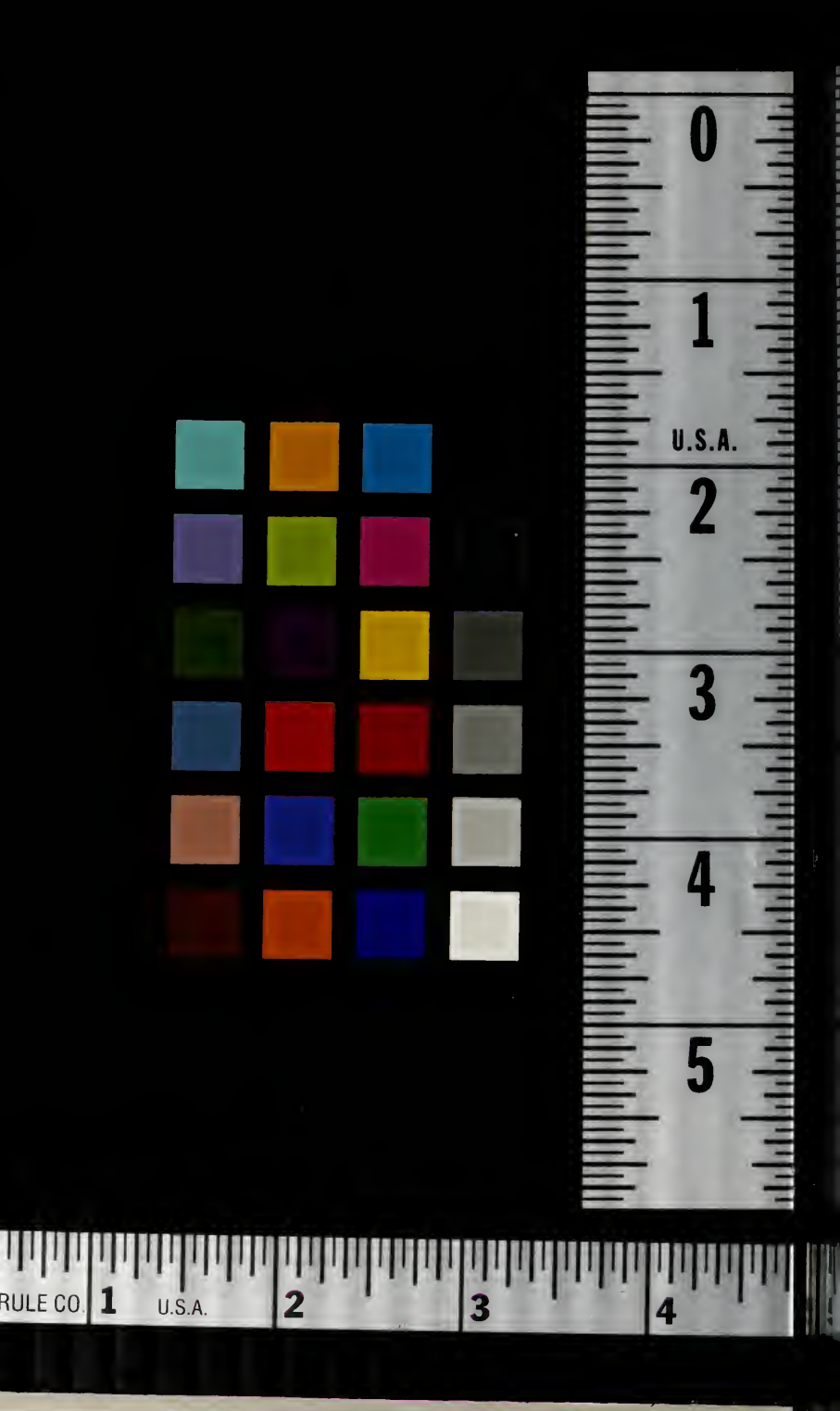
0
1
U.S.A.
2
3
4
5
RULE CO.
1
U.S.A.
2
3
4